

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. III. De Ministro Ordinum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

tactus immediatus, & physicus materiae ad valorem Sacramenti; non vero in Sacramento Ordinis, nisi solum ad majorem securitatem. Ratio est, quia non potest dari vera ablutio, & vera unctio sine contactu physico aquae, & olei: Contra vero traditio, & acceptatio alicujus rei potest esse vera sine contactu physico.

VII. Quæritur tertio; An valide Subdiaconus ordinetur, si casu detur illi calix cum vino; sicut etiam An valide Sacerdos ordinetur, si detur illi pro materia Sacramenti calix sine vino?

Respondeo, a multis apud Lug. in Respons. moralibus, & apud Dian. part. 3. tract. 4. resol. 186. existimari, quod, speculative loquendo, valida sit utriusque isthæc Ordinatio. Communissime tamen docent, quod licet Ordinatio Subdiaconi non esset repetenda sub conditione, quia satis est, quod juxta probabilem opinionem is sit Subdiaconus, quia nullum incommodum sequeretur, si forte non esset Subdiaconus: nihilominus ordinatio Sacerdotis esset sub conditione iteranda, quia ex defectu Sacerdotii sequerentur innumera absurda: non enim valide consecraret, nec valide absolveret: Sicut itaque Baptismi Sacramentum iterandum est sub conditione, si per accidens collatum sit juxta opinionem probabilem de ejus validitate: quia scilicet, si deesset Baptismus, invalide reliqua Sacramenta reciperentur: ita pariter Sacerdotalis Ordo repetendus sub conditione, si forte juxta opinionem probabilem dumtaxat, & non juxta tutam, sit collatus.

ARTICULUS III.

De Ministro Ordinum.

I. *A quonam possint valide, & licite Ordines conferri?*

II. *Quisnam dicatur Episcopus proprius? Episcopus originis quisnam sit, juxta constitutionem Innoc. XII. Quisnam domicilii? & Quisnam Beneficii, juxta eandem constitutionem.*

III. *Potest unus Ordo a proprio Episcopo, verbi gratia, domicilii, suscipi, & alter ab altero, puta originis.*

IV. *Littera dimissoriales, & testimoniales a quo danda sint?*

V. *Collatio prima Tonsura, & Confirmationis non videtur ad actus Pontificales pertinere.*

VI. *A quonam possint Regulares ordinari?*

VII. *Quandonam possint Ordines conferri?*

VIII. *De Temporum interstitiis requisitis.*

IX. *Quisnam possit in hisce interstitiis dispensare?*

X. *Num possint Regulares omnes ordinari extra tempora tribus diebus festivis?*

XI. *Nomine diei festi, quo possunt Ordines conferri, num veniat solum festum in foro, an etiam festum in choro?*

XII. *Transcribitur Constitutio Innoc. XII. circa ordinationes alienorum Subditorum.*

I. **C**ertum est, quemlibet Episcopum posse valide, sed non nisi proprium Episcopum posse licite Ordines conferre, ex Trident. sess. 23. potest etiam Episcopus alienus, si habeatur vel dimissoria, vel licentia proprii; Aliter incurrit ille penam suspensionis per annum ab Ordinum administratione, quam etiam suspensionem ab Ordine incurrit ordinatus, cum incapacitate ad Beneficium. Abbates habentes jus mitræ, & baculi conferre possunt primam tonsuram, & Ordines minores suis subditis regularibus; aliis

liis vero non nisi de consensu Ordinarium loci cum literis dimissorialibus: Simplices Sacerdotes etiam possunt de licentia Papæ primam tonsuram, & Ordines minores conferre, ex Reginal. Henr., & aliis apud Bonac.: At Episcopus non potest hanc facultatem Sacerdoti concedere, ut comprobatur communis usus, & sensus Doctorum; Nec Pontifex non Sacerdoti, quia collatio Ordinis est actus Ordinis, & supponit potestatem supra corpus Christi verum, ex cap. *Ex literis De excessibus Prælatorum*. Nec potest valide simplex Sacerdos Ordines majores conferre, quia jure divino est determinatus Episcopus, ut notat Bellarm. de Sacram. Ordinis cap. 7. Et ratio est, quia Ordo Sacerdotum est quædam publica dignitas Ecclesiastica; ad Principes autem Ecclesiasticos publicos, ut sunt Episcopi, spectat, has publicas dignitates distribuere. Putat Fill., & Henr. apud Trull., quod possit Pontifex dare facultatem simplici Sacerdoti conferendi Subdiaconatum; quia olim hic Ordo a Correpiscopis conferebatur: Sed ostendit Bellarm., & Bonac., Correpiscopos non fuisse simplices Sacerdotes, sed Episcopos suffraganeos.

II. Quæritur nunc primo; Quisnam dicatur Episcopus proprius?

Respondeo cum communi, Episcopum proprium, quoad Ordines conferendos, esse illum, qui est Episcopus originis, vel domicilii, vel Beneficii.

Primo igitur Episcopus ratione originis is dicitur, in cujus diœcesi natus est vel ordinandus, vel ejus pater, dummodo non sit natus fortuito, dum illac mater transfret, sine animo permanendi, ut notat Diana part. 8. tract. 2. resol. 11. . Additque Molphest. apud eundem Dian. part. 4. tract. 4. resol. 148. quod dicatur etiam E-

piscopus originis is, in cujus diœcesi natus est pater ordinandi, quamvis tempore nativitatis in aliam diœcesim domicilium transfuisset. Quando tamen filius est illegitimus, tunc non respicitur origo patris, sed matris, ex Leg. *Ejus qui ff. de eod.* apud Trull. Verum ex ultima Constitutione Innoc. XII., quæ incipit *Speculatores*, subditus originis dicitur, qui natus est in ea diœcesi, in qua vult promoveri ad Ordines, dummodo non sit ibi natus ex accidenti, videlicet occasione itineris, officii, mercatura, &c. sui patris; tunc enim naturalis origo Patris est attendenda. Quod si in loco, in quo ex accidenti natus est, usque adeo moram traxerit, ut potuerit aliquo impedimento canonico irretiri, ab Ordinario ejus loci obtinere debet literas testimoniales. Si vero pater in alieno loco, ubi ejus filius natus est, domicilium de jure contraxerit, tunc pro filii ordinatione non est attendenda origo, sed hujusmodi domicilium patris.

Secundo, dicitur Episcopus domicilii is, in cujus diœcesi habet domicilium ordinandus; nam ratione domicilii fit ejus subditus, & diœcesanus: Contrahitur autem domicilium per hoc, quod aliquis cum sua familia, & suppellectili in aliquem locum se transferat, animo ibi permanendi perpetuo; non vero si velit post aliquod tempus ad proprium domicilium regredi, ut accidit Scholaribus, & mercatoribus. In foro autem externo requiritur cum habitatione reali etiam declaratio, & expressio talis animi; Quod si non constet de tali animo, & declaratione, non debet ordinari, quia non præsumitur animus ibi permanendi, nisi forte aut per decem annos ibi permanserit, aut ibi domum emerit, & majorem bonorum suorum partem eo transtulerit, aut aliud signum dederit talis animi. Ex quibus

bus sequitur, Baronem, ejusque filios posse ordinari ab Episcopo, in cujus diœcesi habet feudum; Quod verum est, etiamsi Baro ibi non habitet, sed alibi retineat domicilium, ut notat Campanil. apud Trull.; Idemque dicas de Senatore, aut Officiali perpetuo alicujus Principis. Demum qui in duobus locis habet æqualiter domicilium, potest a quolibet Episcopo illorum locorum ordinari; fecus vero si alterutrum domicilium sit principalius. Ex Constitutione tamen Innoc. XII. subditus domicilii relate ad Ordines suscipiendos censetur, qui adeo stabiliter in aliquo loco fuerit, ut vel per decennium ibi manserit, vel transferendo majorem bonorum suorum partem per aliquod considerabile tempus commorando, animum ibi perpetuo permanendi demonstraverit; & in utroque casu hunc animum jurejurando affirmaverit. Quod si potuerit in loco originis impedimentum canonicum contrahere, præsentare debet testimoniales litteras illius Episcopi.

Tertio, dicitur Episcopus beneficiis, in cujus diœcesi ordinandus habet beneficium, etiamsi sit tenue, & exiguum, etiamsi residentiam non requirat. Verum ex Constitutione Innoc. XII. nemo potest ordinari ab Episcopo, qui non sit originis, vel domicilii sub prætextu beneficii statim post tonsuram conferendi. Et qui a proprio Episcopo accepit tonsuram, aut ordines minores, non potest ab alio Episcopo ad alios Ordines promoveri ratione, ac titulo beneficii absque testimonialibus literis proprii Episcopi, tam originis, quam domicilii. Nec subjicitur jurisdictioni Episcopi, ubi situm est beneficium, nisi hoc sufficiat ad congruam sustentationem independentem a patrimonio. Non venit tamen nomine beneficii pensio, nec præbenda, seu Ca-

pellania temporalis; venit vero nomine beneficii, tam commenda perpetua, quia hæc habet vim tituli canonici, quam Præstimonium; quod scilicet dari solet adolescentibus in subsidium studiorum, ex *Cap. fin. de Consec. præben. in 6.*, ut notant Trull., Med., Garz., Less. contra Navar., Rodrig., Quamvis Laym. cap. 5. putet, tunc præstimonium esse proprie beneficium, quando habet annexum aliquod obsequium spirituale, & datur in titulum perpetuum, unde obliget ad horas; non vero quando consistit in solo temporali obsequio, quod potest per laicum præstari. Cum autem Trident. sess. 23. cap. 9. Episcopis concedat, quod possint suos familiares, (seu illos, qui expensis Episcopi aluntur, unde dicuntur etiam commensales, nam si in regione remota interserviunt, non dicuntur familiares) ordinare, si per triennium illis interservierint, & Episcopi beneficium illis contulerint, declarat, ac statuit Innoc. XII. in sua constitutione, quod non possint hujusmodi familiares ordinari sine literis testimonialibus Prælati proprii originis, seu domicilii, & nisi eos per completum triennium in suo actuali servitio secum Episcopi retinuerint, ac suis sumptibus aluerint; Beneficium autem statim illis deinde conferant, hoc est saltem intra terminum unius mensis a die factæ ordinationis.

III. Dubium est, an qui unum Ordinem suscepit ab uno Episcopo, verbi gratia originis, possit deinde alios suscipere ab alio Episcopo, verbi gratia domicilii, aut beneficii. Barbosa, Quarant., & alii negant: Trull. tamen, & alii apud Dian. part. 8. tract. 2. resol. 8., & part. 6. tract. 7. resol. 35. affirmant, quia id nullibi prohibetur; & per hoc, quod ab uno suscepit unum Ordinem, non desinit esse subditus alterius.

IV. Qua-

IV. Quæritur secundo, quisnam possit literas dimissoriales, seu Reverendas concedere?

Respondeo, posse Episcopos relate ad illos, quos ipsi possunt immediate ordinare. Secundo, Vicarios generales, quando tamen Episcopus in remotis agit, ex cap. *Cum nullus de temp. Ordin.* Riccius autem, & Barbof. apud Trull. examinant, quid sit agere in remotis? Tertio, Regulares Generales, Provinciales, quia relate ad suos subditos habent potestatem quasi Episcopalem, ex Trident. sess. 23. cap. 8., Quarto, Capitulum Sede vacante; in duobus tamen duntaxat casibus, ex Trident. sess. 7. cap. 10., videlicet, vel si elapsus sit annus a die obitus Episcopi; vel si quis arctatus fuerit ad recipiendos Ordines, occasione alicujus beneficii recepti, aut recipiendi, puta, si habeat jus, seu sit vocatus, aut præsentatus ad aliquod beneficium vacans, seu Capellaniam requirentem certum ordinem, quo careat. Verbi gratia, si quis obrinuit Parochiam, ratione cujus tenetur intra annum ascendere ad Sacerdotium; vel si obtineat Capellaniam requirentem ex institutione servitium personale.

Utrum autem Superiores Ordinum Religiosorum teneantur dimissorias, seu Reverendas pro suis subditis ordinandis dare ad Episcopum diocesenum, si affuerit, ut declaravit S. Congregatio anno 1596. apud Croix num. 2236. An vero possint dimissorias dare ad quemcumque Episcopum, si sint exempti? Variant Doctores. Sanch., Pal., Laym. laudati ab eodem Croix putant, posse ad quemcumque Episcopum illas dare; quod tamen Averf. negat. Religiosi Societ. Jesu possunt juxta sua privilegia a quocumque Episcopo ordinari, & tribus diebus festivis, etiam continuis, Ordines sacros suscipere. Et S. Congregatio

apud eundem Croix num. 194. declaravit in decreto edito ab eadem S. Congregatione anno 1693. de moderandis indultis Religiosorum circa ordinationes extra tempora, non comprehendendi Religiosos Societatis Jesu, nec ejus privilegii derogari. Hoc autem privilegium Greg. XIII. Societati concessit incommunicabiliter, seu ita ut non communicetur aliis, qui sua Privilegia cum ipsa Societate copiose participant, ut mox fusius dicemus.

Notandum hic primo, quod Vicarius Papæ potest statim post mortem Papæ literas dimissorias concedere; sicut etiam Collegium Cardinalium, sede vacante, quia Trident. loc. citat. solum limitat hanc potestatem (quam Jure antiquo habebant) Capitulis, sede vacante: Potestque Nuncius Apostolicus intra annum Sedis Episcopalis vacantis dimissorias concedere, ut probat praxis; dummodo ordinandus afferat literas testimoniales a Vicario Capitulari.

Notandum secundo ex Bonac. hic, quod quamvis in aliis casibus non possit Capitulum, sede vacante, intra annum concedere literas dimissorias; potest tamen dare literas testimoniales de vita, & moribus alicujus, seu testimonium facere idoneitatis illius, ut possit ordinari ab aliquo Episcopo, quando a Sede Apostolica ille obtinuit potestatem, ut ab aliquo Episcopo ordinetur; cum ex Trident. sess. 23. cap. 8. qui hanc facultatem a Sede Apostolica obtinuit, non possit ordinari sine literis testimonialibus proprii Ordinarii; aliter remaneret suspensus ab executione Ordinum susceptorum, & Ordinans remanet suspensus a collatione Ordinum per annum.

Notandum tertio, quod Episcopus (sicut etiam Vicarius Capitularis post annum sedis vacantis) concedentes

ex justa causa dimissorias, debeant ex Trident. sess. 14. cap. 3., & sess. 23. cap. 3., examinare prius, & approbare illas petentem: Quamvis ex Barbof., si Episcopus sit absens, possit hoc examen demandare illi Episcopo, ad quem mittitur ordinandus. Hic tamen non tenetur illum iterum examinare, si fuerit prius a suo Episcopo examinatus; quamvis possit, si velit, ut docent Bonac., Barbof., & alii, ex declarationibus S. Congregationis. At quod attinet ad Religiosos Societ. Jesu anno 1681. rogata fuit S. Congregatio, an Ordines susceperunt debeant se subicere examini, prout ceteri Regulares? Et respondit negative, nisi adsit consuetudo in contrarium; ut videre est apud Croix num. 2194.

Notandum quarto, quod Episcopus in aliena diocesi existens, si habeat a proprio Episcopo loci licentiam conferendi Ordines, potest solum ordinare subditos Episcopi talis loci; alios vero non potest sine licentia propriorum Episcoporum. Quare si Episcopus in literis dimissorias concedat alicui subdito facultatem, ut possit a quocumque alio Episcopo in sua diocesi residente ordinari, communius docent, quod non possit ordinari ab alio Episcopo, qui sit in aliena diocesi, etiam cum licentia Episcopi illius loci. Quamvis contraria sententia non sit improbabilis, ex Ledesm. apud Trull., & Dian. part. 3. tract. 4. resol. 191.; quia videtur concessa licentia generalis. Probabiliter etiam ex Majol. apud Bonac. potest Episcopus ordinare extraneum, quando praesumitur rati habitio proprii, ex facto Divi Epiphani. cap. ult. quaest. 2.; quamvis communius id negent; excusant enim Epiphanium, qui id fecit, ratione bona fidei, & inadvertentia. Demum probabiliter qui a Papa habuit licentiam, ut extra tempora ordinaretur a proprio Episcopo,

potest de licentia proprii Episcopi ab alio ordinari.

V. Notandum quinto, Henr. lib. 3. cap. 6. apud Bonac. putare, quod prima tonsura, & confirmatio possint ab Episcopo conferri suis subditis extra diocesim, quia haec non videntur pertinere ad actus pontificales, cum possint privatim in cubiculo conferri.

Ceterum praeter literas dimissoriales requiruntur literae testimoniales, juxta Trident. loc. citat., & juxta Constitutionem Innoc. XII., quam in calce hujus articuli referemus.

VI. Quaritur tertio; A quonam Episcopo debeant Regulares ordinari? Communiter docent apud Barbof. relatum a Croix num. 2193., quod ordinari debeant, per se loquendo, ab Episcopo loci, in quo est Monasterium; & si Monasterium sit in loco nullius diocesis, debeant ordinari a vicinior Episcopo, juxta decretum laudatum S. Congregationis 1595. Ex privilegio tamen Pauli III. anno 1549. concessum est, quod possint Religiosi Societ. Jesu a quocumque Antistite ad Ordines promoveri, si a Praeposito Generali comprobati fuerint.

VII. Quaritur quarto; Quo tempore Ordines conferri licite possint?

Respondeo, primam tonsuram quolibet die posse conferri, ut constat ex consuetudine generali Ecclesiae: Consecratio Episcopi quolibet die dominico potest fieri: Ordines majores, secluso privilegio, conferri possunt in sex Sabbatis, videlicet in quatuor Sabbatis quatuor temporum, in Sabbato ante Dominicam Passionis, & in Sabbato Sancto, ex Trident. sess. 23. cap. 8.: Ordines minores quolibet die festo privatim conferri possunt; publice tamen conferuntur ex consuetudine feria 6. ante Sabbatum, quo conferri possunt Ordines majores.

VIII. Quaritur quinto; Quana interstitia servari debeant?

Re-

Respondeo ex Trident. sess. 23. cap. 10., non posse suscipi Subdiaconatum, nisi elapso anno a suscepto ultimo minori Ordine; nec Diaconatum, nisi elapso anno post Subdiaconatum; nec Sacerdotium, nisi elapso anno a Diaconatu, ut interim ordinandus in Ordine suscepto se exerceat, intelligatque altius Ordinis pondus, & dignitatem; Hic tamen annus computatur, non ratione trecentorum sexaginta quinque dierum, sed verbi gratia, a quadragesima ad quadragesimam, a Pentecoste ad Pentecosten. Inter minores Ordines non datur præceptum de interstitiis, sed relinquunt prudentiæ, & arbitrio Episcopi, ut eos vel simul, vel per temporum interstitia conferat, prout expedire iudicaverit, ex Trident. loc. citat. cap. 11. Quare possunt eodem die simul cum prima tonsura omnes quatuor Ordines minores suscipi. Imo Vasq. in 3. part. tract. 3. disp. 246. cap. 5. apud Dian. part. 2. tract. 16. resol. 28., & part. 3. tract. 10. resol. 36. contra Reginal. & Bonac. putat, posse eodem die conferri eidem cum quatuor Ordinibus minoribus Subdiaconatum, quia nullibi prohibetur; Quod tamen Laym. lib. 5. tract. 9. cap. 8., & alii apud Busemb. admittunt solum ubi est talis consuetudo.

IX. Quæritur sexto; Quisnam possit in Interstitiis dispensare?

Respondeo, Episcopum ex Trident. loc. citat. dispensare posse cum suis subditis in temporum interstitiis, ex iusta tamen causa; major autem causa requiritur in dispensatione ad Sacerdotium, quam ad Diaconatum, & major ad Diaconatum, quam ad Subdiaconatum. Causa autem iusta ad dispensandum in interstitiis pro Subdiaconatu, & pro Diaconatu est ex Trident., vel necessitas, vel utilitas Ecclesiæ, remittendo hoc prudentiæ Episcopi juxta circumstantias loci, &

temporis, & conditionem personæ; Communiter tamen putant, non debere esse hanc utilitatem extraordinariam, aut publicam. At ad dispensandum pro Sacerdotio requirit Tridentinum utilitatem simul, & necessitatem Ecclesiæ; quamvis aliqui apud Bonac. putent, etiam sufficere alterutrum, quando ita expedire iudicaverit Episcopus. Siquidem necessitas non sejungitur ab utilitate; & non levis utilitas est etiam quædam necessitas. In specie tamen Hurt. apud Dian. part. 4. tract. 4. resol. 209., & part. 6. tract. 8. resol. 23. docet, posse absque interstitiis ordinari, qui habet Beneficium, aut Capellaniam cum onere celebrandi; Et ex declaratione Cardinalium, qui in literis, aut virtutibus multum profecit; quia hic ordinatus erit utilis Ecclesiæ.

Præterea potest etiam in Interstitiis dispensare Capitulum, sede vacante, ex Barbof., & Quarant. V. *Capitulum*; necnon Episcopi cum suis familiaribus non subditis, quando possunt illis Ordines conferre, ex Dian. part. 3. tract. 4. resol. 190.: Regulares tamen habentes quasi Episcopalem jurisdictionem, ut sunt Generales, & Provinciales, possunt quidem dare suis subditis dimissorias; at non possunt cum illis dispensare in interstitiis, sed debent Episcopi id facere ex causa sibi per attestationem Superiorum manifestata. Verum Barbof. apud Trull. refert, declaratum esse a S. Congregatione, debere Episcopum se conformare cum attestatione, & supplicatione Regularium; quia ad eos spectat providere circa utilitatem, & necessitatem suarum Ecclesiarum. Gregorius tamen XIII. concessit Societatis Jesu Religiosis, ut possint extra tempora tribus Dominicis, vel aliis diebus festivis, etiam continuis ordinari, non servatis interstitiis, prohibendo tamen, ut diximus, aliis hujusmodi privilegia commu-

municationem; Qua in re aliqui contra Vasqu. apud Dian. part. 3. tract. 2. resol. 31., & part. 5. tract. 13. resol. 57. docent, hoc privilegio gaudere Mendicantes omnes: tum quia alii Pontifices post Gregor. XIII. omnia privilegia Societatis communia fecerunt aliis Religionibus: tum quia simile privilegium concessum fuit a Clem. VIII., Patribus Congregationis S. Joannis Euangelistae in Portugallia. Unde Dian. part. 3. tract. 2. resol. 32. docet, posse probabiliter Superiores Regularium dispartire in interstitiis cum subditis suis, sicut possunt Superiores Societatis Jesu. Verum Tamb. tom. 2. disp. 2. quaest. 25. apud Sum. Dian. V. Ordines num. 30. adducit declarationem S. Congregationis, quod id non possint Superiores Regulares: necnon Peyrin. apud Dian. part. 3. tract. 12. resol. 112.: esto Rodrig. oppositum putet probabile.

X. Equidem, quod attinet ad Privilegium Societati concessum incommunicabiliter, cum passim Regulares contendunt, posse ex suis privilegiis extra tempora diebus tribus festivis ad Sacros Ordines promoveri, renuentibus etiam passim Episcopis in id consentire, expono utriusque Sententiae rationes, ac fundamenta, ex quibus argui possit, num sit solide probabilis sententia affirmativa: quam sustinent Portell., Villalob., Homob., Monet., Barbof. Hieron., & Ludovicus Rodrig., Cælestin., & alii apud Dian., qui docet, eam non solum esse probabilem, sed etiam tutam; ita ut non raro in praxim deducta sit: Quod pariter affirmat Averfa quaest. 3. sect. 9. asserens apud Croix num. 2304. pro suo Ordine Clericorum Regularium Minorum saepius id factitatum esse in pluribus diocesis, & in ipsa Romana Urbe.

Primum hujus Sententiae fundamentum est, quia apud Pal. punct. 13.

num. 11. Eugen. IV., & Alexand. VI. hoc privilegium Religiosis S. Hieronymi, ac S. Benedicti olim concessere; nec videtur illud revocatum fuisse a Trident., ut probat Rodrig. ex Villal. apud eundem Dian.

Alterum fundamentum, quod passim obtruditur, est, quia quamvis Gregor. XIII. hoc privilegium concesserit Societati Jesu incommunicabiliter, dicens in sua Bulla: *Præsentis gratia communicationem omnibus aliis, etiam qui sua privilegia copiose participant, participareque poterunt quomolibet in futurum, fieri omnino prohibemus*: nihilominus cum alii Pontifices successores Gregor. XIII. concesserint aliis Religionibus (præsertim Clericis Regularibus, ut habet Dian. ibid., alique apud Tamb. de Ordine cap. 9. num. 18.) absque ulla limitatione omnia privilegia Societatis Jesu concessa, videtur hoc etiam privilegium iisdem concessum; atque adeo omnibus Regularibus, qui in privilegiis aliarum Religionum communicant.

Tertium est, quia hoc privilegium suscipiendi Sacros Ordines extra tempora tribus diebus festivis concessum fuit a Clem. VIII. Patribus Congregationis S. Joannis Euangelistae in Portugallia; necnon, ut notat Cespèd. apud Pelliz. tract. 8. cap. 2. num. 173. Capellanis S. Joannis Hierosolymitani; atque adeo Regulares omnes, qui cum istorum privilegiis communicant, libere possunt hoc privilegio uti.

Verum Ledesin., Suar. de legib. lib. 8. cap. 17., Vasq., Mirand., Peyrin., & alii apud eundem Dian. part. 1. tract. 2. resol. 31., apud Pasqual. quaest. 356., & apud Pelliz. loc. citat. putant, fundamenta adducta non evincere solidam probabilitatem Sententiae affirmativæ.

Ad primum enim respondent, Privilegia concessa ab Eugen. IV., & Alexan.

lexan. VI. fuisse vivæ vocis oracula; cum autem omnia vivæ vocis oracula deinde revocata sint ab Urban. VIII., idcirco vi illorum privilegiorum non videntur Regulares posse extra tempora ordinari; Quicquid sit, an illa etiam a Trident. revocata fuerint, ut nonnulli putant apud Rodrig. laudatum; ut ea de causa nonnulli Anriſtites renuerent, Nostros ad Sacros Ordines, non ſervatis interſitiis, promovere, putantes huiusmodi privilegium olim Nobis a Paul. III. collatum fuiſſe, & poſtmodum a Trident. revocatum, ut in laud. Bulla teſtatur Gregor. XIII., qua de cauſa exprimit Pontifex nobis iterum privilegium conſtituere, eſto revocatum fuiſſet a Tridentino.

Ad ſecundum reſpondet Suar. loco laudato, Conceſſionem Privilegiorum Societati Jeſu factam a Pontificibus Gregor. XIII. Succeſſoribus aliis Religionibus, quamvis non exprimitur ullam limitationem, non poſſe includere hoc Privilegium incommunicabiliter conceſſum; quia ex Regula Juris 81.: *In generali conceſſione non veniunt ea, qua quis non eſſet verosimiliter conceſſurus*: Sicuti autem facultas generalis abſolvendi a caſibus, & cenſuris non ſe extendit ad reſervata, quippe qua indigent ſpeciali mentione; ita generalis conceſſio Privilegiorum Societ. non ſe extendit ad hoc, quod eſt veluti reſervatum, utpote incommunicabile, indigetque ſpeciali mentione, ut aliis communicetur. Et ſane (ut ratiocinatur Suar.) ſi Pontifex aliquis Prædeceſſor Gregor. XIII. contuliſſet alicui Religioni communicationem Privilegiorum, etiam futurorum Societatis abſque ulla limitatione, nemo diceret, quod pariter intelligeretur conceſſum hoc privilegium Gregor. XIII., quippe quod conceditur expreſſe ut incommunicabile; ergo pariter ſi Pontifex Gregor. XIII. Suc-

ceſſor conferat alicui Religioni communicationem omnium privilegiorum præteritorum Societatis, neque intelligitur conceſſum illud, quod conceſſum eſt ut incommunicabile; Eadem quippe eſt ratio in utroque caſu: Præfertim quia ex verbis laudatis Gregor. XIII. non ſolum prohibetur communicatio in hoc privilegio aliis Regularibus, qui ſua privilegia copioſe participant cum Privilegiis Societatis; ſed etiam iis, qui poterunt deinceps ſua privilegia cum iſdem communicare; qua verba videntur indicare, quod ſi in poſterum privilegia Societatis, non exprimitur ullam limitationem, aliis Religionibus concedantur, non intelligatur hoc conceſſum, quippe Religioſis Societatis Jeſu collatum ob finem illis ſpecialem, videlicet, ut habet Pontifex, *quia ſunt veluti viatores, omni tempore parati, expectantesque diem, & horam, qua vel ad extremas Orbis regiones, cum venit uſus, emittantur*. Propterea S. Congregatio Concilii poſt editum decretum anno 1693. apud Croix num. 2295. de moderandis Indultis quoad ſuſceptionem Ordinum extra tempora in Jure ſtatuta, ubi expoſuit cauſas, propter quas poterit in poſterum tale indultum concedi, inter illas recenſet pro Regularibus penuriam Sacerdotum in Monafterio, addendo, quod nunquam tale indultum concedatur pro feſtivis diebus continuis, ſed ſemper pro interpolatis aliquo temporis ſpatio, arbitrio Episcopi definiendo.

Quamvis autem hoc decretum non videretur includere Religioſos Societatis Jeſu, qui ex Bulla Gregor. XIII. laudata poſſunt tribus diebus feſtivis, etiam continuis, Sacros Ordines ſuſcipere; nihilominus ad cautelam anno 1695., ut videre eſt apud eundem Croix num. 2194. P. Thyriſus Generalis Societat. Jeſu ſupplici libello rogavit S. Congregationem, ut dignaretur

retur declarare, an tali decreto etiam Societas involveretur. Et factio verbo cum Sanctissimo declaravit, eo decreto Societatem non comprehendi; atque expresse mandavit, ut pro Religiosis Societatis ad Sacros Ordines promovendis servaretur Bulla laudata Gregor. XIII. Quare cum decretum istud loquatur de aliis Regularibus, quibus solum ob penuriam Sacerdotum in Monasterio concedi potest, ut tribus diebus festivis, non tamen continuis, ad Sacros Ordines promoveantur, & S. Congregatio ab eo decreto solum excipiat Religiosos Societatis ob privilegium illis incommunicabiliter concessum, non videtur posse asseri, quod isto privilegio etiam alii Regulares uti possint, ex eo motivo, quod sine limitatione Privilegia Societatis post Gregor. XIII. aliis Religionibus fuerint concessa.

Ad tertium respondet Pelliz. loc. citat., Privilegium illud Clem. VIII. fortasse esse etiam viva vocis oraculum, & minus authenticum; quamvis Portell. dicat, se illud vidisse. Privilegium vero Pii V. relatum a Cesp. ped., si verum esset, non indignisset Societas Privilegio Gregor. XIII.; quandoquidem vi Bullae ejusdem Pii V. communicaret cum aliorum Ordinum, ac Congregationum Privilegiis. Et decretum nuper laudatum S. Congregationis permittens tale indulgentum, quando in Monasterio est penuria Sacerdotum, videtur supponere, quod alii Regulares non gaudeant eo Privilegio suscipiendi universim Ordines extra tempora. Hæc habui, quæ in hac re paucis apponere veritatis gratia, quin velim quicquam derogare auctoritati aliter sentientium. Praesertim quia Auctores, qui favent Sententiæ affirmativæ, sunt magni nominis, & non pauci (ut videre est apud Pasqual. qu. 356., & apud Dian. part. 3. tract. 2. resol. 31.) Illorum

etiam ratiocinationes non sunt levis momenti. Praxis in multis diocesis probabilitatem talis sententiæ valde confirmat, ut fusc hæc omnia profertur in quodam erudito Opusculo de hoc Messana edito anno 1682. P. Franciscus Lentinus Clericus Regularis Ministrantium infirmis; Gaudeant itaque omnes probabilitate, quæcumque illa sit, sua, quam ipse extenuare non ausim.

XI. Dubium est, An nomine dierum festivorum, quibus possunt ex privilegio conferri Ordines, intelligendi sint dies festi in foro, seu de præcepto, an etiam dies, qui sint festi in Choro, licet non sint in populo, ut sint omnia festa duplicia?

Respondeo, Nald. apud Dian. part. 5. tract. 13. resol. 97. putare, quod debeant intelligi dies festi toti populo, in quibus prohibita sunt opera servilia; nam denuntiationes Matrimonii, quæ ex Trident. faciendæ sunt tribus diebus festivis, faciendæ sunt diebus festis de præcepto: Praepost. tamen, & Fagund. part. 1. lib. 1. cap. 2. docent probabiliter intelligi posse dies festos in Choro, quando scilicet festum est duplex; quia sic intelligitur in Pontificali Romano dies festus, quando præcipitur, ut Ordines minores die dominico, aut festo conferantur, ut observat Gavant. in Ench. V. Ordines minores; & hanc Sententiam vocat in praxi tutam Dian. part. 5. tract. 13. resol. 47. Lug. tamen lib. 1. Resp. moral. disp. 43. apud Busemb. monet, opinionem hanc rejectam esse ex decreto Urbani VIII.

XII. Denique in calce hujus articuli subijcio Constitutionem Innoc. XII. editam anno 1694. ad tollendos abusus, & fraudes circa Ordines alienorum subditorum, ut præ manibus habeatur; viderique circa illam poterit, quæ Croix in de Sacramento Ordinis annotavit.

Inno-

Innocentius Episcopus Servus Servorum Dei
Ad Perpetuam rei memoriam.

Speculatores Domus Israel, Hac generali nostra, & perpetuo valitura constitutione decernimus, & declaramus, nulli Episcopo, seu cujusvis loci Ordinario, tametsi Cardinalatus honore fulgeat, licere externam quempiam, ac sibi ratione originis, seu Domicilii, juxta modum inferius declarandum, legitime contracti, non subditum, ad Clericalem tonsuram promoveri, cujusvis Beneficii Ecclesiastici, ei statim, ac tonsura hujusmodi insignitus fuerit, seu ad quod is a Patronis jam presentatus, seu nominatus fuerit, pretextu, etiamsi Beneficium predictum de novo ea expresse adjecta lege fundatum fuisse constiterit, ut quis immediate post Clericalem Characterem susceptum ad illud instituat: Præterea Clericum, qui legitime jam a proprio Episcopo ad eandem Clericalem tonsuram, seu etiam ad minores Ordines promotus fuerit, non posse ab alio Episcopo, ratione, ac titulo cujuscumque Beneficii in illius Diœcesi obtenti, ad posteriores Ordines promoveri, nisi ante eorundem susceptionem Testimoniales literas proprii Episcopi, tam Originis, quam Domicilii super suis natalibus, ætate, moribus, & vita sibi concedi obtinuerit; easque Episcopo ordinanti in actis illius Curie conservandas exhibuerit. Licet vero Clericus ratione cujusvis Beneficii in aliena Diœcesi obtenti subijci dicatur Jurisdictioni illius Episcopi, in cujus Diœcesi Beneficium hujusmodi situm est, eam tamen de cætero hac in re inconcussa servari volumus Regulam, ut nemo ejusmodi subjectionem ad effectum suscipiendi Ordines acquirere censeatur, nisi Beneficium predictum ejus sit redditus, ut ad congruam vitæ sustentationem, sive juxta taxam synodalem, sive, ea deficiente, juxta morem regionis pro promovendis ad Sacros Ordines, detractis oneribus, per se sufficiat; illudque ab Ordinando pacifice possideatur, sublata quacumque facultate supplendi, quod deficeret fructibus ejusdem Beneficii, cum adjunctione Patrimonii, etiam pinguis, quod ipse ordinandus in eadem, seu alia quavis Diœcesi obtineret; ac Episcopus sic ordinans, tam de predictis testimonialibus literis, quam de redditu Beneficii hujusmodi expressam in consueta collatorum Ordinum attestatione mentionem facere debet. Cæterum subditus ratione originis is tantum sit, ac esse intelligatur, qui naturaliter ortus est in ea Diœcesi, in qua ad Ordines promoveri desiderat; dummodo tamen ibi natus non fuerit ex accidenti, occasione nimirum itineris, officii, legationis, mercaturæ, vel cujusvis alterius temporalis moræ, seu permanentiæ ejus Patris in illo loco; quo casu nullatenus ejusmodi foruita natiuitas, sed vera tantum, & naturalis Patris origo erit attendenda. Quod si quis tanto temporis spatio in eo loco, in quo ex accidenti, sicut præmittitur, natus est, moram traxerit, ut potuerit ibidem canonico aliquo impedimento irretiri, tunc etiam ab Ordinario ejus loci literas testimoniales, ut supra, obtinere, illasque Episcopo ordinanti per eum in collatorum Ordinum testimonio similiter recensendas, præsentare teneatur. At si Pater in alieno loco, ubi ejus filius natus est, tandiu, ac eo animo permanferit, ut inibi vere domicilium de jure contraxerit, tunc non ori-

go Patris, sed domicilium per Patrem legitime, ut præfertur, contractum pro Ordinatione ejusdem filii attendi debeat. Subditus autem ratione domicilii ad effectum suscipiendi Ordines is dumtaxat censeatur, qui, licet alibi natus fuerit, illud tamen adeo stabiliter constituerit in aliquo loco, ut vel per decennium saltem in eo habitando, vel majorem rerum, ac suorum bonorum partem cum instructis ædibus in locum hujusmodi transferendo, ibique insuper per aliquod considerabile tempus commorando, satis superque suum perpetuo ibidem permanendi animum demonstraverit; & nihilominus ulterius utroque casu se vere, & realiter animum hujusmodi habere jurejurando affirmet. Si quis tamen a propriæ originis loco in ea ætate discesserit, qua potuerit alicui canonico impedimento obnoxius effici, etiam Ordinarii suæ originis testimoniales literas, ut supra, asserre debebit, ac de illis expressa similiter mentio in susceptorum Ordinum literis facienda erit. Ad hæc nullus Episcopus alienæ Diæcesis subditum familiarem suum ad aliquos Sacros, seu Minores Ordines, vel etiam primam tonsuram promovere, seu ordinare præsumat, absque ejus proprii, originis scilicet, seu domicilii, Prælati testimonialibus literis, ut supra, & nisi ad præscriptum Concilii Tridentini præfati sess. 23. cap. 9. De Refor., familiarem prædictum per integrum, & completum triennium in suo actuali servitio secum retinuerit, ac suis sumptibus aluerit; Beneficium insuper, quod ei ad vitam sustentandam, juxta modum superius præfinitum, sufficiat, quacumque fraude cessante, statim, hoc est saltem intra terminum unius mensis a die factæ Ordinationis, re ipsa illi conferat, ac in Ordinationis hujusmodi testimonio expressam itidem familiaritatis, ac literarum prædictarum mentionem facere teneatur. Porro, ut quicumque fraudibus aditus omnino præcludatur, volumus, & Apostolica auctoritate statuimus, atque decernimus, ut Episcopus quilibet suos ratione originis, five domicilii subditos Clericos quoscumque, ab alienis Episcopis, quavis auctoritate, etiam cum suis commendatitiis literis promotos, nedum ad formam Concilii Tridentini supradicti sess. 14. cap. 3. de Reform., quo ad scientiam examinare valeat, verum etiam Ordinum eis collatorum testimoniales literas, gratis tamen, recognoscere, ac diligenter perquirere, an quoad illos præsentis Constitutionis forma, & dispositio adimpleta fuerit, assignato sic promotis termino competenti ei magis bene viso, ad docendum de ejusmodi adimplemento; ita ut quos eo termino elapso id minime præstitisse comperit, a susceptorum Ordinum exercitio, si ita, & quandiu ei expedire videbitur, suspendere, illisque, ne in Altari, aut in aliquo Ordine ministrent, interdicere possit.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno 1694. die 4. Novembris.